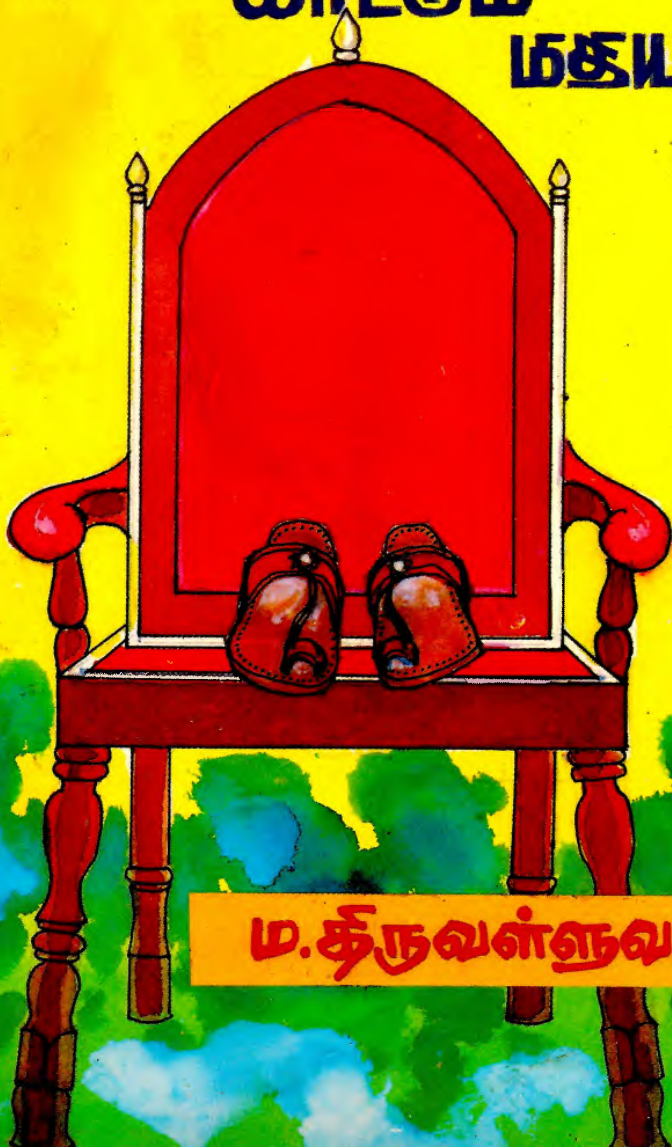

நடந்து

காட்டும்

மதயம்

மணிமேகலைப் புரட்சரம்

ம. சீருவள்ளுவர்

நடந்து காட்டும் மிதியடி

(கவிதைத் தொகுப்பு)

ஆசிரியர் :
ம. திருவள்ளுவர்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

4, தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய நகர்,

சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 4342926

தொலைநகல் : 044-4346082

மின் அஞ்சல் : e-mail : tambhi@md2.vsnl.net.in (MANIMEKALAI)

நூல் விபரம்

நூல் தலைப்பு	☞	நடந்து காட்டும் மதியடி
ஆசிரியர்	☞	ம. திருவள்ளுவர்
மொழி	☞	தமிழ்
பதிப்பு மாதம், ஆண்டு	☞	செப்டம்பர் - 1998
பதிப்பு விவரம்	☞	முதல் பதிப்பு
உரிமை	☞	ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	☞	11.6 கி.கி.
நூலின் அளவு	☞	கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)
அச்ச எழுத்து அளவு	☞	12 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	☞	124

நூலின் விலை	☞	ரூ. 23.00
-------------	---	-----------

அட்டைப்பட ஓவியம்	☞	திரு. ராமு
லேசர் வடிவமைப்பு	☞	கிறிஸ்ட் டி.டி.பி. சென்டர், சென்னை - 29.
அச்சிட்டோர்	☞	ஸ்ரீ முருகன் ஆப்ஸெட், சென்னை - 4.
நூல் கட்டுமானம்	☞	தையல்
வெளியிட்டோர்	☞	மணிமேகலைப் பிரகரம், சென்னை - 17.

பொருளடக்கம்

வ.எண்	தலைப்பு	பக்க எண்
01.	முன்னுரை	5
02.	வாழ்த்துரை	9
03.	அணிந்துரை	10
04.	பதிப்புரை	20
05.	வாயில் தோரணம்	21
06.	இல்லாததிலிருந்து	22
07.	அழைப்பிதழ்	24
08.	நான்	25
09.	ஒரு கோப்பைத் தேநீர்	27
10.	பரிமாற்றம்	28
11.	தந்தையின் மந்திரம்	30
12.	வணக்கம் வானமே	32
13.	புதுப்பார்வை	35
14.	நேற்று வீசிய காற்று	37
15.	அன்பின் அண்டத்துக்கு	41
16.	ஆண் - எனும் பால் அவலம்	43
17.	போர் புரிவதற்கு அல்ல	45
18.	புறா தேசம்	47
19.	ஒரு நள்ளிரவுக் காட்சி	48
20.	சான்றிதழ்	50
21.	பாதையில் பார்வை	53
22.	அறியர்ப் புகை போக்கி	55
23.	புனைவுகள்	57
24.	முன்மாதிரி	58
25.	பாழ்	60
26.	நடந்து காட்டும் மிதியடி	61
27.	சுட்ட நிலா	64
28.	காசுக்கடை வீதியும் கவியரசனும்	66

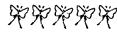

வ.எண்	தலைப்பு	பக்க எண்
29.	சுமையே சுமையல்ல	68
30.	கசியும் வடு	69
31.	தேவதை	70
32.	வினா - விதை	73
33.	சிற்பி	75
34.	மழுங்கிய கூர்	77
35.	பாலை வெளவால்கள்	78
36.	மேகங்கள்	80
37.	சிரிக்கும் இன்று	82
38.	விளம்பர இடைவேளை	84
39.	மன்றாடுதல்	86
40.	ஒரு வழிப்பாதையில்	88
41.	மாதிரிகள்	89
42.	பூமிக்கு வரட்டும் வானம்	90
43.	என்னைப் பற்றி	92
44.	பால் வலி	94
45.	மரணம்	97
46.	எழு	99
47.	பசித்த நா	101
48.	சாயா மனம்	103
49.	நியதி	104
50.	நேராகும் நேரம்	106
51.	துளிர்ப்பு	107
52.	காத்திருத்தல்	110
53.	புதிய குரங்கின் பிடி	112
54.	க்விஞனுக்கோர் கவிதை	113
55.	வைகறைக் கனா	119
56.	தாகம்	121
57.	படைப்பாளி	122

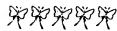
முன்னுரை

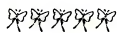
துளிகளாய்ச் சிதறிக் கிடக்கிறது
ஒரு துளி
ஒன்று கூட இன்று
ஒன்றாய் இல்லை
கூடிக் கூடித்தான் நிற்கிறோம் -
என்றாலும்
பிரித்து வைக்க

வார்த்தையும் வாழ்க்கையும்
வேறு வேறாய் கூறுகட்டப்பட்டிருக்கும் வரை
இலக்கியம் இருக்கப் போவது
பொருட்காட்சி சாலையில் மட்டுமே

எனவே தான்
வார்த்தைகளாக்கிக் காக்க வேண்டிய
வாழ்க்கையையும்
வாழ்க்கையாகி வாழ வேண்டிய
வார்த்தைகளையும்
வார்த்தெடுப்பதில் வெகு கவனம் காத்திருக்கிறேன்

வான வேடிக்கை காட்டும்
 வார்த்தைகளை வடித்து வைப்பதிலோ
 கொஞ்ச நேரக் கிளர்ச்சிக்கு
 நெஞ்சை ஆட்படுத்துவதிலோ - எனக்குச்
 சம்மதமில்லை
 காகிதத்தில் பதிக்கப்படும் உள்ளம்
 கண்காட்சியாய் வெளியெங்கிலும்
 விரிய வேண்டுமென்பதிலேயே - என்
 தவம் கருக்கொண்டிருக்கிறது

உலக உருண்டையைப் புரட்டவல்ல
 நெம்புகோல் எதுவாயினும்
 உள்ளத்தின் மீது படிந்தே எழவேண்டும்

இதோ
 உடைத் தடைகளையும்
 உடற் கடல்களையும்
 உள்ளத்தில் கலக்க வருகிறது
 புதுப்புனல் போலவொரு கவிதை நதி

மானுடமே... என் மனப்பாடமே -
 உன்
 உள்ளம் முதல்
 ஓசோன் வரையிலான
 கிழிசல்களைத் தைக்கவும் -

வளரும் சுவர்களையெல்லாம்
 தகர்த்தெடுத்து
 பாலங்களுக்கான அடித்தளம் அமைக்கவும்
 கை கொடுப்பாயா?

கை நீட்டிக் காத்திருக்கும்,

ம. திருவள்ளுவர்.

**வாசக நெஞ்சங்களின்
 கவிதானுபவங்களை
 வாசிக்கக் காத்திருக்கும்**

முகவர் :

42/21, முத்து பிளாக்,
 விக்னேஷ்வரா கார்டன்,
 காந்தி ரோடு,
 திருவானைக் கோயில்,
 திருச்சி - 620 005.

அர்ப்பணம்

உயிருக்கும் உருவுக்கும் மேலாய்
நல்

உணர்வு உணர்ந்து வாழ்விக்குமென்
தாய்க்கும் தந்தைக்கும்

நெஞ்சில் ஆடும் நீழல்கள்

மலர்களைப் பகுத்துத் தொடுத்து

மாலையாக்குவதில் உதவிய -

தம்பி பழனியப்பன்

தோழர்கள் இராதா, முரளி, நெடுமாறன்

தோழி காஞ்சனா

ஆர்வமொடு அணிந்துரை வழங்கிச் சிறப்பித்த

அன்புக் கவிஞர் மீரா - மற்றும்

அவ்வப்போது ஊக்கமூட்டி வரும் அத்தனை

கவிதை நெஞ்சங்களும்...

நன்றி

என்

கவிதைகள் சிலவற்றை முத்தமிட்டுக்

கொண்டாடிய இதழ்களுக்கு...

தினமணிக் கதிர், கணையாழி, கல்கி

மற்றும்

அகில இந்திய வானொலி, திருச்சி.

வாழ்த்துரை

கவிதைத் தொகுப்புகளுக்கு மதிப்புரை எழுதுவது என்பது சாதாரண விஷயமா என்ன? அதுவும் புதுக்கவிதைகளுக்கு. ஆற அமரச் சிந்தித்து எழுத வேண்டிய விஷயம் அல்லவா இது! நாள்தோறும் எத்தனையோ புதுக்கவிதைகளைப் பார்க்கிறோம். அத்தனை கவிதைகளும் சிறந்ததென கூறமுடியுமா?

திரு. திருவள்ளுவர் எழுதிய 'நடந்து காட்டும் மிதியடி' என்ற கவிதை நூலின் பல பகுதிகளிலும் கருத்துக்கள் மின்னலடிக்கின்றன. எந்த கவிதையை பாராட்டுவது? எதை விடுவது? அப்பப்பா மனதில் ஒரே போராட்டம். 'மிதியடியின்' சிறப்பை இவரையன்றி யார் இவ்வளவு சிறப்பாக எழுத முடியும்?

அவரின் மனப்போராட்டங்கள் கவிதை எழுதி வெளியிடவேண்டும் என்ற அயராத உழைப்பு, தமிழில் கொண்டுள்ள பக்தி என்று இவர் குணங்களை இவரின் கவிதைகள் எனக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. வண்ணம் தீட்டும் தொழிலாளி மிக உயரத்தில் சென்று வண்ணம் தீட்ட உலகமே அவருக்கு மேலிருந்து கீழ் பார்க்கும்போது விநோதமாகத் தெரிய, சிறிது நேரம் தன்னை மறந்தார். அதனால் விண்ணை அடைந்தார்; அந்தப் புகை போக்கிக்கு அவர் உயிரின் அருமை தெரியுமா? நினைக்கும்போதே கண்களைக் கலங்கடிக்கும் கவிதை! இப்படி எண்ணற்ற விஷயங்களை அள்ளித் தெளித்திருக்கிறார் ஆசிரியர். அவர் பணி மேலும் சிறக்க வாழ்த்துகிறேன்.

லேனா தமிழ்வாணன்

அணிந்துரை

‘திருவள்ளுவர் இன்று திரும்பிவந்தால்... என்ன எழுதுவார்? புதுக்கவிதையா? ஹைகூவா?’

சந்தேகமில்லாமல் குறள்தான், முன்னைப் பழமைக்கும் பழமையாய் பின்னைப் புதுமைக்கும் புதுமையாய் விளங்குவது அதுதானே... ஹைகூ எழுதும் கை அடுத்துத் தொடுவது - முயல்வது குறள்தானே..! புதுக்கவிதை எழுதும் திருவள்ளுவர் திரும்பி வந்த திருவள்ளுவர்... இல்லையா?

இல்லை... திரு. மலையாண்டி, திருமதி மீனாட்சி அம்மாள் விரும்பி வந்த திருவள்ளுவர்..

வருக திருவள்ளுவர்!

இப்போதெல்லாம் மருத்துவர்கள் ஒரே குரலில் சொல்லும் அறிவுரை; ‘நட... நட... தினமும் நாலு கிலோ மீட்டருக்கும் அதிகமாய் நட’. நாலு கி.மீட்டர் என்ன நாற்பது கி. மீட்டர் கூட நடக்கலாம். வெறும் கால்கள் என்றால் பரவாயில்லை. கூடவே முழு உடம்பையும் அல்லவா சுமக்கவேண்டும். கால்கள் நடந்தாலும் கடைசியில் தலைக்குத்தான் மரியாதை, எண்சாண் உடம்புக்கு சிரசே பிரதானமாம்... என்ன பிரமாதமாம் என்றால் முளை இருக்கிறதே, என்கிறார்கள். இருக்கிறதா...? இருந்தால் அறிவு இருக்கவேண்டுமே! நன்றின்

பால் உய்க்கும் அறிவு இருக்க வேண்டுமே! இருக்கிறதா? இல்லையே! இருப்பினும் இந்தத் தலையை, இந்தக் கைகளை, இந்த வயிற்றை, இந்தத் தொடைகளை, மொத்தமாய் இந்த மேனியைத் தூக்கிச் சுமக்க வேண்டியிருக்கிறதே இந்தக் கால்கள்... பாவம்... பரிதாபப் பட்டுத்தான் கால்களைக் கௌரவிக்கத் தோன்றினவோ செருப்புகள்!

பரதன் நல்ல பண்பாளன், பக்குவப்பட்ட சிந்தனையாளன். காடு, மல, வனாந்தரம், கல்முள் என்று அலையும் கால்களைக் காத்ததால் அந்தக் கால்களில் இருந்த செருப்பை நேசித்தான்... பூசித்தான். (திருமண வீடுகளில் சிலர் செருப்பைப் பறிகொடுக்கும் போது ஏதோ ஒரு பரதன் பூசிக்க எடுத்துப் போயிருக்கிறான் என்று நினைத்தால் போதும் இராமனாகலாமே!)

கற்பனை செய்து பாருங்கள். என்சாண் உடம்பை எடுத்துவைத்து விட்டுக் கால்கள் மட்டுமே நடப்பதாய்க் கற்பனை செய்துபாருங்கள், இன்னும் ஒரு படிமேலே போய், கால்களை எடுத்து வைத்துவிட்டு (செருப்புகள்) மிதியடிகள் மட்டுமே நடப்பதாய்க் கற்பனை செய்து பாருங்கள்... எட்டுக்கிலோ பாரத்தை இறக்கிவைத்துவிட்டு நடப்பது போல் ஒரு இன்பம்.... ஒரு சுகம் தெரியுமே!

கால்களுக்காக, உடலுக்காக நடந்து காட்டுகின்றன மிதியடிகள். மற்றவர்களுக்காக வாழ்ந்து காட்டும் மிதியடி மனிதர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள் என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

**‘தமக்குப் பொருத்தமான தொரு ஜோடிப்
பாதங்களுக்காக’**

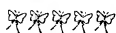
மதியடிகள் காத்திருக்கின்றன என்று சொல்லும்போது 'Waiting for Mahatma' என்றும் ஆர்.கே. நாராயண் நாவல் தலைப்புத் தான் நினைவுக்கு வருகிறது.

‘வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான் அடி சேர்ந்தார்க்கு யாண்டும் இடம்பை இல’

என்னும் அவர் குறளடிக்கும் இவர் மதியடிக்கும் அதிகம் வித்தியாசமில்லை.

இருவரும் திருவள்ளுவர்கள். அவர் பெயரை இவருக்குச் சூட்டிய பெருந்தகை குன்றக்குடி அடிகளார். ‘அன்’ விசுவயோடு அழைக்கப்படுவது அவருக்கு சம்மதமில்லை. அதனால்தான் திருவள்ளுவர் என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்.

பெருமைக்குரியவர் வைத்த பெயர்... பெருமைக்குரிய பெயர்.. பெருமைக்குரியவராய் விளங்க வேண்டும். வாழ்க! வருக திருவள்ளுவர்!

‘வான் சிறப்பு’ என்றோர் அதிகாரம். மழையை வரவேற்றுப் போற்றுகிறார் அவர்.

அது அமிழ்தம் என்கிறார். ‘இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவதாயினும் தமிழர் உண்டலும் இலரே’ என்றானே புறநானூற்றுப் புலவன் பூமிக்குப் பொதுவான மழை, உயிர்களை, பயிர்களை வாழவைக்கும் மழை அமிழ்தமாய்த்தானே அமைய முடியும். அதனால்தான்

**‘வானின்று உலகம் வழங்கி வருதலால்
தானமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று’**

என்று துதித்தார் அவர்.

சேக்ஸ்பியர்கூட அமிழ்தமாய் வாழவைக்கும் மழையைக் காலம் வழங்கிய கருணை (Mercy) என்றார். இதை, இன்றைய தமிழில் எளிதாய்ச் சொல்வது எப்படி?

**‘உயரத்திலிருந்து இறங்கி வந்து
உயிர் மீட்கும் கரம்...’**

இதற்குமேல் இறங்கிவந்து சொல்ல முடியுமா? இவர் அடுக்கும் அழகைப் பாருங்கள்.

**மழை
தவமிருக்கும் வேர்களுக்கு
வான் வார்க்கும் வரம்
உயரத்திலிருந்து இறங்கிவந்து
உயிர் மீட்கும் கரம்
மண் வீணை தொட்டு
அலைவிரல் மீட்டும் கரம்**

ஒரு வரிக்குறளை ஒடித்துப் போட்டதைப் போல் தோன்றுகிறதல்லவா? குடை பிடிக்கும்படி வைக்கும் மழையால் சளி பிடிக்கும்... என்றாலும் இவருக்கு மழை பிடிக்குமாம்...

**காயும் புல்வெளி துளிர்ப்பதைப்போல்
மாயும் நினைவுகள் மலர்வதனாலும்...**

என்கிறார். அவர்கூட மழைத்துளி இல்லாவிட்டால் பனித்துளி உட்கார்ந்து பரவசப்படும் புல்துளி இல்லை என்றார்; இவரோ மழைத்துளி இல்லாவிட்டால் மலரும் மனத்துளியும் இல்லை என்கிறார்; 'வணக்கம் வானமே' என்று தொழுகிறார்.

அற்புதம்!

காதலியின் கையில் கற்கள் இருந்தால் அவற்றை விண்மீன்களாகவும் தோட்டாக்கள் இருந்தால் அவற்றைத் தும்பைப் பூக்களாகவும் மாற்றும் ரசவாதம் எனக்கு தெரியும் என்கிறார் இவர்.

சராசரிக்கும் மேலாய்ச் சற்றே விலகி இருக்கும், உயர்ந்து நிற்கும் உன்னதக் காதல் இவர் காதல்.

**‘மண் பொன் பெண் மீதான
வெறி
கண்கூடு இன்றும்
அன்றும் என்றும்
அவ்வப்படியே தொடர்வதே
வரலாறெனினும்...
ஏனிருக்கக் கூடாது
வழிவிலக்காய்
நீயும் நானும்?’** (அழைப்பிதழ்)

வெறிக்காதல் வேண்டாம், நெறிக்காதல் வேண்டும் என்று கொடிபிடிக்கிறார்.

வேலியே பயிரை மேய்வதைப்போல், விதியே சதியாய் மாறினால் எதற்கு விதி என்கிறார். விதியாய் வேண்டாம்... விலக்காய் இருப்போம். நீயும் நானும் என்று முரசு கொட்டுகிறார். இந்த காதல் இமயம் என்றென்றும் வாழ்க! இந்த இமயத்தில் இன்னொரு சிகரம்.

**‘காமக் கிருமியல்ல சகியே
என்னுள் வளர்வது
முற்றுகையிட்டு முன்னிற்பவை
காதல் வெள்ளணுக்கள்...’**

என்று உயர்த்திப் பேசுகிறார். ‘உண்மை.. வெறும் புகழ்ச்சியில்லை’ என்று சத்தியம் செய்யும் மகாகவியைப் போல் முத்தாய்ப்பாய் முடிக்கிறார்.

**‘எது பொய்யாய் ஆகினும்
நீமெய் நானும் மெய்
நம்மிடைப் பிறந்த உறவும் மெய்...’**

இப்படி இவர் மெய்யப்பனாய் விளங்க

**‘மலரினும் மெல்லிது காமம்; சிலர்தான்
செவ்வி தலைப்படுவார்’**

என்ற அந்த ஐயப்பன்தான் காரணம்.

அவர் வழியில் இவர் என்னமாய் முன்னேறுகிறார்... வாழ்க!

நீதி தேவதையைக் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தி,

**‘உன் தராகத் தட்டுக்களைக்
கொஞ்சம் கண்திறந்துப் பார்
அங்கே
புறாவின் மாமிசத்தை
சீரிகள் உண்ண ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்’**

என்று சூடான வார்த்தைகளை அள்ளி வீசுகிறார் கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான், பால் வீதியில்.

பழைய கதைக்குப் புத்துயிர் கொடுக்கும் கவிக்கோட்டம் கொப்புளித்து நிற்கிறது கோபம்...

அதே கதை. இவரிடம் இன்னொரு கோணத்தில்... கோபத்துக்குப் பதிலாய்த் தாபம்...

சிபியே தட்டில் அமர்ந்ததும் வெட்கித் தலைகுனிகிறது வேடனின் தலை; வியந்து நிமிர்கிறது புறாவின் கழுத்து; பறந்து சிறகடிக்கிறது சிபி சிபி என்று ஒலித்தபடி.

**‘கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும்’**

ஒரு குறள் தேசம், ‘புறாதேசம்’ கவிதையில் உருவாகிறது!

புறாதேசம் உருவாகத் தடையாய் இருப்பவை சாதி மதங்கள்... ‘பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்’ என்ற உயர்ந்த சிந்தனை உள்ளத்தில் ஒட்டியிருந்தால் ஊருக்கு ஊர் குருதி ஆறாய் ஓடுமா? கொலை பாதகம் நாள்தோறும் கூடுமா?

பள்ளத்தில் பயிர் செய்வதால் பள்ளன்; வெள்ளத்தை ஆண்டு விவசாயம் செய்வதால் வெள்ளாளன்; பறையடிப்பதால் பறையன்; ஒற்றாடுவதால் கள்ளன்; உயிரை விடவும் துணிந்து மறப்போரிடுவதால் மறவன் என்று தொழில் அடிப்படையை வைத்துத் தோன்றிய பாகுபாடு சாதியாய் மாறியது சரித்திரக் கொடுமை!

**‘தொழில் சொல்ல வந்து
துயரம் சொல்லிச் சிரிக்கும்
சாதி
மார்க்கம் காட்ட வந்து
மூர்க்கம் மூட்டி வெறிக்கும்
மதம்’**

என்று சுளை போர்த்திய பலாவை உரிக்கிறார். உள்ளுக்குள் முள்... முள்... முள்...

**‘மரமென
மனிதர் வெட்டப்படுதலும்
விறகென
வீடுகள் கொளுத்தப்படுதலும்
புகையென
வதந்திகள் பரப்பப்படுதலும்
கழிவென
குருதியும் கண்ணீரும், நிரப்பப்படுதலும்
சாதாரணமாக...’**

ஆகிவிட்டது இங்கே என்கிறார். ஆமாம்... சதா, ரணமாகத் தேன்படும் காட்சிகள் எத்தனை, எத்தனை!

‘புகை முட்டத்தினுள் புதையுண்டு கிடக்கிறது மனிதம்’

என்று எச்சரிக்கிறார்.

‘அன்பின் வழியது உயிர்நிலை’ என்று அன்று அவர் தண்ணீர் ஓவியம் வரைந்தார் என்றால், இவர் ‘வன்பின் வழியது உயிர் மாயும் நிலை’ என்பதைச் சிறு சிறு காட்சிகளாய் அமைத்து ஒரு கண்ணீர் ஓவியம் தீட்டி நம் நெஞ்சில் நிறுத்துகிறார் வருத்துகிறார்.

‘நான் ஓர் நெருப்பு விதை’ என்றும் ‘கவிஞன் மோடி மஸ்தான் அல்ல, கவிதையும் கண்கட்டி வித்தையல்ல’ என்றும் ‘உள்ளம் தொடங்கி ஓசோன் வரையிலான கிழிசல்களைத் தைக்கும் ஊசிகளாய்க் கவிதைகள் விளங்கவேண்டும்’ என்றும் சொல்லும் இவர் அவர் வழியில் வந்தவர் என்பதற்கு இன்னும் ஒரே ஒரு எடுத்துக்காட்டு... இதோ!

கோலம் போடுவது ஒரு கலை; காலைக்கலை; சரியாய்ச் சொல்வதென்றால் பெண்களுக்குரிய காலைக்கடன்.

விரல் நுனி வித்தகம், மனவசீகரம், வடிவம் எல்லாம் சேர்ந்து கண்ணைக் கவரும் வண்ணக் கோலம்.

கோணல் மானலானால் கோலம் அலங்கோலம்தான்.

TO READ THE FULL BOOK
EMAIL US USING THE
BELOW SUBSCRIBE
BUTTON

[SUBSCRIBE](#)